TEVBENİN GEREKLİLİĞİ VE FAZÎLETİ

[Türkçe — Turkish — تركي]

Râşid b. Hüseyin el-Abdulkerim

Terceme : Muhammed Şahin

Tetkik : Ali Rıza Şahin

2011 - 1432

IslamHouse.com

﴿ وجوب التوبة وفضلها ﴾

« باللغة التركية »

راشد بن حسين العبد الكريم

ترجمة: محمد مسلم شاهين

مراجعة: علي رضا شاهين

2011 - 1432

IslamHouse.com

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

Allah Teâlâ buyurdu ki:

﴿... وَتُوبُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ ٱلۡمُؤۡمِنُونَ لَعَلَّكُمۡ تُفۡلِحُونَ ٣١﴾

[سورة النور من الآية: ٣١]

"Ey mü'minler! (O'na itaat etmek sûretiyle) **toptan Allah'a dönün** (ve câhiliye toplumunun üzerinde bulunduğu kötü ahlâk ve sıfatları terk edin) **ki** (dünya ve âhirette) **kurtuluşa eresiniz.**"[1]

Yine buyurdu ki:

﴿يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ تُوبُوٓاْ إِلَى ٱللَّهِ تَوۡبَةً نَّصُوحًا ...﴾ [سورة التحريم من الآية: ٨]

"**Ey îmân edenler! Allah'a nasuh tevbesi** (samimî tevbe) **ile tevbe edin.**"[2]

عَنِ الْأَغَرِّ بْنِ يَسَارٍ رَضِيَ ٱللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى ٱللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:((يَا أَيُّهَا النَّاسُ! تُوبُوا إِلَى اللهِ، فَإِنِّي أَتُوبُ فِي الْيَوْمِ إِلَيْهِ مِائَةَ مَرَّةٍ.)) [رواه مسلم]

el-Eğar b. Yesâr'dan -Allah ondan râzı olsun- rivâyet olunduğuna göre, o şöyle demiştir:

"**Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- buyurdu ki:**

- Ey insanlar! Allah'a tevbe edin.Zirâ ben, günde yüz defa O'na tevbe ediyorum."[3]

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ ٱللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى ٱللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: ((لَلَّهُ أَفْرَحُ بِتَوْبَةِ عَبْدِهِ مِنْ أَحَدِكُمْ سَقَطَ عَلَى بَعِيرِهِ وَقَدْ أَضَلَّهُ فِي أَرْضِ فَلَاةٍ.))

[متفق عليه]

Enes b. Mâlik'ten -Allah ondan râzı olsun- rivâyet olunduğuna göre o şöyle demiştir:

"**Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- buyurdu ki:**

[1] Nûr Sûresi: 31
[2] Tahrim Sûresi: 8
[3] Müslim; hadis no: 2702. Ebu Davud; hadis no: 1515.

- Kulunun tevbe etmesinden dolayı Allah'ın duyduğu memnuniyet, birinizin geniş ve ıssız bir çölde devesini kaybettikten sonra onu ansızın (başucunda) bulduğu andaki sevincinden daha fazladır."[1]

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ نَبِيَّ اللهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: ((كَانَ فِيمَنْ كَانَ قَبْلَكُمْ رَجُلٌ قَتَلَ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ نَفْسًا،فَسَأَلَ عَنْ أَعْلَمِ أَهْلِ الْأَرْضِ فَدُلَّ عَلَى رَاهِبٍ، فَأَتَاهُ فَقَالَ: إِنَّهُ قَتَلَ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ نَفْسًا، فَهَلْ لَهُ مِنْ تَوْبَةٍ؟ فَقَالَ: لَا، فَقَتَلَهُ فَكَمَّلَ بِهِ مِائَةً، ثُمَّ سَأَلَ عَنْ أَعْلَمِ أَهْلِ الْأَرْضِ فَدُلَّ عَلَى رَجُلٍ عَالِمٍ، فَقَالَ: إِنَّهُ قَتَلَ مِائَةَ نَفْسٍ، فَهَلْ لَهُ مِنْ تَوْبَةٍ؟ فَقَالَ: نَعَمْ، وَمَنْ يَحُولُ بَيْنَهُ وَبَيْنَ التَّوْبَةِ؟ انْطَلِقْ إِلَى أَرْضِ كَذَا وَكَذَا؛ فَإِنَّ بِهَا أُنَاسًا يَعْبُدُونَ اللهَ فَاعْبُدِ اللهَ مَعَهُمْ وَلَا تَرْجِعْ إِلَى أَرْضِكَ؛ فَإِنَّهَا أَرْضُ سَوْءٍ. فَانْطَلَقَ حَتَّى إِذَا نَصَفَ الطَّرِيقَ أَتَاهُ الْمَوْتُ فَاخْتَصَمَتْ فِيهِ مَلَائِكَةُ الرَّحْمَةِ وَمَلَائِكَةُ الْعَذَابِ، فَقَالَتْ مَلَائِكَةُ الرَّحْمَةِ: جَاءَ تَائِبًا مُقْبِلًا بِقَلْبِهِ إِلَى اللهِ، وَقَالَتْ مَلَائِكَةُ الْعَذَابِ: إِنَّهُ لَمْ يَعْمَلْ خَيْرًا قَطُّ. فَأَتَاهُمْ مَلَكٌ فِي صُورَةِ آدَمِيٍّ فَجَعَلُوهُ بَيْنَهُمْ، فَقَالَ: قِيسُوا مَا بَيْنَ الْأَرْضَيْنِ فَإِلَى أَيَّتِهِمَا كَانَ أَدْنَى فَهُوَ لَهُ. فَقَاسُوهُ فَوَجَدُوهُ أَدْنَى إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي أَرَادَ فَقَبَضَتْهُ مَلَائِكَةُ الرَّحْمَةِ.)) [متفق عليه]

وفي رواية: ((...فَأَوْحَى اللهُ إِلَى هَذِهِ: أَنْ تَبَاعَدِي، وَإِلَى هَذِهِ: أَنْ تَقَرَّبِي.))

[رواه مسلم]

Ebu Saîd el-Hudrî'den -Allah ondan râzı olsun- rivâyet olunduğu göre, Allah'ın peygamberi -sallallahu aleyhi ve sellem- buyurdu ki:

---

[1] Buhârî; hadis no: 6309. Müslim; hadis no: 2747

Müslim'in başka bir rivayeti şöyledir:

"Birinizin tevbe etmesinden dolayı Allah'ın duyduğu hoşnutluk, ıssız çölde giderken üzerindeki yiyecek ve içeceğiyle birlikte devesini elinden kaçıran, araması sonuç vermeyince deveyi bulma ümidini büsbütün kaybederek bir ağacın gölgesine uzanıp yatan, derken yanına devesinin geldiğini görerek yularına yapışan ve aşırı derecede sevincinden ne söylediğini bilmeyerek:

-Allahım! Sen benim kulumsun; ben de senin Rabbinim, diyen kimsenin sevincinden çok daha fazladır." (Müslim,Tevbe, hadis no:7.Tirmizî,Kıyâmet,hadis no:49,Daavât 99; İbni Mâce, Zühd, hadis no: 30) (Çeviren)

"Sizden önceki (millet)lerde yaşamış ve doksan dokuz kişiyi öldürmüş birisi vardı. (Tevbesinin kabul olunup-olunmayacağı konusunda insanlara) yeryüzünün en bilgilisini sordu.Bir râhibi (İsrâil oğullarından kendisini ibâdete adamış bir âbid'i) gösterdiler. Bunun üzerine ona gelip:

- Doksan dokuz cana kıydığını, kendisi için bir tevbe imkânının olup-olmadığını sordu.

Râhip de ona:

-Hayır, diye cevap verdi.

Bu cevap üzerine onu da öldürdü ve onunla öldürdüğü kişi sayısını yüze tamamladı. Sonra (yine tevbesinin kabul olunup-olunmayacağı konusunda insanlara) yeryüzünün en bilgilisini sordu. Kendisine âlim bir adamı gösterdiler.

(Bunun üzerine o âlime gelip):

-Yüz cana kıydığını, kendisi için bir tevbe imkânının olup-olmadığını sordu. Bunun üzerine o âlim:

- Elbette vardır. Tevbe ile kul arasına kim girebilir ki? Diye cevap verdi.

(Ardından devamla):

- Filanca memlekete git. Çünkü orada Allah'a ibâdet eden bazı insanlar vardır. Sen de onlarla beraber Allah'a ibâdet et ve sakın yaşadığın memlekete dönme. Çünkü orası kötü bir memlekettir, dedi.

Bu cevap üzerine adam yola çıktı. Yolun yarısına vardığı sırada ölüm onu yolda yakaladı. Bunun üzerine rahmet melekleri ile azap melekleri (adamı cennete ya da cehenneme götürmek için) birbirleriyle tartışmaya başladılar.

Rahmet melekleri:

- Bu adam, tevbe etmiş ve kalbiyle Allah'a yönelmiş bir halde geldi, dediler.

Azap melekleri ise:

-Şüphesiz ki o hiçbir iyilik işlemedi, dediler.

Bunun üzerine onların yanına insan sûretinde bir melek geldi. Rahmet melekleri ile azap melekleri bu adamı (kendi aralarında hüküm vermesi için) hakem olarak tayin ettiler.

Adam:

- Her iki memleketin arasını ölçün.Hangi memlekete daha yakın ise, bu adamı almaya hak sahibi olan onu alıp götürsün, dedi.

Melekler de ölçtüler ve adamın gitmek istediği memlekete daha yakın buldular. Bunun üzerine Rahmet melekleri adamı alıp götürdüler."[1]

Başka bir rivâyet ise şöyledir:

"Allah, buna (adamın ayrılmış olduğu memlekete) **uzaklaş ve şuna da** (gitmekte olduğu ve salihlerin bulunduğu memlekete de) **yaklaş, diye vahyetti."**[2]

KONUNUN KISA AÇIKLAMASI:

Tevbe, Allah Teâlâ'ya en sevimli gelen amellerden olup, dünya ve âhirette kurtuluşa ermenin sebebidir.

Allah Teâlâ, mü'minlere tevbe etmelerini emretmiş, lütuf, hoşgörü ve rahmeti çok geniş olduğu için onları tevbe etmeye teşvik etmiştir.

Allah Teâlâ, kendisinin ihtiyacı olmamasına rağmen kullarının kendisine tevbe etmelerinden hoşnut olur ve işlediği günahları ne kadar büyük olursa olsun, o günahlara tevbe ettikleri zaman onların tevbelerini kabul eder.

KONUDAN ÇIKARILAN SONUÇLAR:

1. Her zaman Allah Teâlâ'ya tevbe etmek gerekir.

2. Allah Teâlâ'ya tevbe etmenin fazîleti büyüktür. Çünkü tevbe, kurtuluşa ermenin sebebidir.Bundan dolayı Allah Teâlâ kulunun tevbe etmesine sevinir ve bundan hoşnut olur.

3. İşlenen günah ne kadar büyük olursa olsun, tevbe edildiği zaman bütün günahlardan kabul olunur.

4. Allah Teâlâ'nın rahmeti ve lütfu çok geniştir. Öyle ki O, günahları ne kadar büyük olursa olsun, tevbe edenlerin tevbelerini kabul eder.

---

[1] Buhârî; hadis no: 3470. Müslim; hadis no: 2766.
[2] Müslim; hadis no: 4968